

Arrest

nr. 277 641 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2022 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

naam : D. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : 19.10.1955

geboorteplaats : Pateros Metro Manila

nationaliteit : Filipijnen

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1^o van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van artikel 8 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, lid 1, 1^o en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de artikelen 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »);

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel;

Schending van het beginsel audi alteram partem ;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1^o van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt:

"(..)"

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1^o, 2^o, 5^o, 9^o, 11^o of 12^o bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag... *.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij meent dat bovenstaand artikel geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens privé- en gezinsleven enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu wordt geen afweging gemaakt inzake verzoekende partij haar recht op eerbiediging van haar privé en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij stelt nochtans uitdrukkelijk dat zij haar privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Verzoekende partij wordt in België vergezeld door haar vriendin, G. G. (...), met wie zij reeds gedurende vijftien jaar een hechte vriendschap heeft en met wie zij reeds verschillende jaren samenwoont.

Zij zijn zoals zussen voor elkaar.

Mevrouw G. (...) heeft een verblijfsrecht in België.

Verzoekster verblijft inmiddels 15 jaar op het Belgische grondgebied.

Zij was gedurende deze gehele periode in procedure om een verblijfsrecht te bekomen.

Zoals gesteld kwam verzoekster met een geldig visum naar België. Toen haar verblijfsrecht in België afgelopen was, deed zij een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd na 9 jaar afgewezen waarop verzoekster beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In totaal heeft de procedure maar liefst 12 jaar geduurd.

Uiteraard heeft verzoekster zich in deze periode volledig geïntegreerd in België.

Toen het haar toegelaten was, werkte zij in België als poetsvrouw bij de ambassadeur van Brunei en bij verschillende diplomaten gevestigd in Sint-Genesius-Rode.

Zij heeft een grote vriendenkring en maakt deel uit van het Christian Center in Brussel waar zij de secretaris is van de “Filipino Bible Cell Group”.

Verzoekende partij heeft zonder twijfel haar privéleven in België, waar zij na een ononderbroken verblijf van vijftien jaar volledig is verankerd.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met deze feitelijke gegevens.

Er gebeurt geen proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 EVRM.

Op die wijze wordt het recht op privéleven van verzoekende partij geschonden.

De beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel,

Verzoekende partij beroept zich op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13 een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Uit artikel 74/13 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf.

In het arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat verwerende partij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van het belang van het kind, de gezins- en familiale belangen en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt met andere woorden een individueel onderzoek noodzakelijk en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Dergelijk individueel onderzoek ontbreekt in casu.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de persoonlijke toestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft nochtans een reëel privéleven in België.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar wat hoger gesteld is onder het tweede onderdeel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoekende partij verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 Vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voor wat betreft de noodzakelijke motivering verwijst verzoekende partij naar een arrest van de Raad nr. 242 177 van 13 oktober 2020 waarin het volgende wordt bepaald (eigen onderlijning):

"Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen letterlijke uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht -in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten- te garanderen, de motieven die er blijken van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen. Het doel van de formele motiveringsplicht raakt bijgevolg aan de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige. In de bestreden beslissing worden geen motieven opgenomen die blijken geven van de beoordeling ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch wordt erin verwezen naar het bestaan van een synthesesnota of een ander stuk in het administratief dossier dat deze beoordeling veruiterlijkt, laat staan dat dit stuk zou zijn bijgevoegd."

Verzoekende partij werd op geen enkele manier attent gemaakt op het feit dat er zich in het dossier een stuk zou bevinden waaruit de evaluatie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bleek, quod non.

Uit het arrest blijkt trouwens dat een eventuele mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend, de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet kan goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen

Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat de gemachtigde, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven

die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Dit werd reeds bevestigd in verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo bijvoorbeeld in arrest nr. 253 964 van 4 mei 2021 en arrest nr. 252 193 van 2 april 2021.

Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat er in casu geen sprake is van dergelijke uitzondering. Het volstaat dus niet dat uit de stukken van het administratief dossier zou blijken dat er rekening is gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, quod non.

De bestreden beslissing schendt art. 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn an sich.

In overeenstemming met het geciteerde arrest van de Raad dient tevens te worden besloten dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Vierde onderdeel,

Verzoekende partij wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §.81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §40).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verwerende partij kan ook hier onmogelijk verwijzen naar een verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken daar dit nooit heeft plaatsgevonden, noch naar de elementen aangebracht in het kader van de aanvraag op basis van artikel 9bis Vw. daar deze aanvraag dateert van meer dan tien jaar geleden.

Verzoekster werd met andere woorden niet gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij haalt in casu wel degelijk dergelijke omstandigheden aan, namelijk het feit dat zij haar privéleven in België heeft, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij hier reeds vijftien jaar ononderbroken verblijft en deze gehele periode in procedure was om een verblijfsrecht te bekomen en met het feit dat zij zich in deze periode volledig in België verankerd heeft (zie supra).

Verzoekende partij had kunnen wijzen op hetgeen gesteld onder het tweede onderdeel.

Ter staving heeft verzoekende partij bij het verzoekschrift verschillende stukken gevoegd om dit te bewijzen. De aangehaalde feitelijke omstandigheden bestonden reeds alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Op die manier maakt verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat, mocht zij op een adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling die verwerende partij diende te maken en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij verwijst hier naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2020, nr. 234 853.

Doordat verzoekende partij niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoekende partij meent dat de bovenstaande elementen wel degelijk elementen zijn die zij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was.

Deze elementen hadden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen beïnvloeden.

Zij hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

Vijfde onderdeel,

In deze optiek verwijst verzoekende partij ten slotte naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Conclusie

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Vreemdelingenwet, 8 EVRM, 74/13 Vreemdelingenwet alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt.”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat voormeld artikel bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 werd opgeheven. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziene motiveringsplicht stelt dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van voormelde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is gegeven. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Het betoog van verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij een bevel “kan” afgeven wanneer een vreemdeling zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bevindt en aldus moet worden gemotiveerd over de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, faalt naar recht. Immers blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet duidelijk dat in het geval van 1° de minister of zijn gemachtigde in principe een bevel “moet” afleveren en maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” een formele motiveringsplicht inhoudt. Daarenboven blijkt uit de bespreking lager dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enige meer voordelige bepaling uit een internationaal verdrag *in casu* geschonden is door het treffen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven in België en wijst erop dat zij reeds gedurende vijftien jaar een hechte vriendschap heeft met een vriendin waarmee zij reeds verschillende jaren samenwoont. Zij zijn als zussen voor elkaar. Verder heeft zij zich in de loop der jaren in afwachting van een beslissing inzake haar regularisatieverzoek volledig geïntegreerd in België. Zo heeft zij gewerkt, heeft zij een grote vriendenkring en is zij secretaris van de *Filipino Bible Cell Group*.

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog ook zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Dit standpunt werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 253.374 van 28 maart 2022:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.”

Ook artikel 8 van het EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)): *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in.”*

2.7. De Raad wijst erop dat, opdat de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, zij dient aan te tonen dat zij in België een privé- of gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Voor zover verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven zou invoeren met een vriendin waarmee zij samenwoont, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkele bloed- of aanverwantschap aantoont met deze vriendin. Zij stelt zelf dat het gaat om een vriendschap. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij met deze vriendin een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij wat betreft haar privéleven erop wijst dat zij sinds 2007 in België verblijft en vriendschappen heeft opgebouwd. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd

worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens haar verklaringen pas in 2007 naar België gekomen toen zij reeds 52 jaar oud was. Bovendien is zij maar toegelaten geweest tot verblijf van 6 juni 2007 tot 29 november 2007 en werd haar verblijfsaanvraag om humanitaire redenen ook afgewezen op 6 mei 2011. Verzoekende partij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit het administratief dossier noch enig concreet stavingstuk dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Zij wijst enkel op het hebben van een vriendin in België en het behoren tot een Filipijnse godsdienstige vereniging. Er blijkt geenszins dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Gelet op het feit voorts dat verzoekende partij geboren en getogen is in het herkomstland en aldaar decennialang verbleven heeft, kan ook aangenomen worden dat zij aldaar nog een netwerk heeft. Nu haar verblijf in België steeds precair was, blijkt ook geenszins dat zij enige rechtmatige verwachting kon hebben dat zij hier een privéleven kon opbouwen. Immers, waar zij erop wijst dat de beslissing inzake haar regularisatieaanvraag negen jaar op zich heeft laten gewacht, kan zij niet gevolgd worden. Haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 oktober 2009 werd reeds afgewezen door het bestuur op 6 mei 2011. Enkel de beroepsprocedure heeft geduurd tot 23 januari 2018 maar de Raad wijst erop dat dergelijke beroepsprocedure geen schorsende werking heeft en niet maakt dat verzoekende partij tijdens de behandelingsperiode de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in België kon verblijven. De voormelde beslissing van 6 mei 2011 werd dan wel vernietigd door de Raad op 23 januari 2018, maar reeds op 1 maart 2018 heeft het bestuur een nieuwe afwijzingsbeslissing genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 258 453 van 20 juli 2021. Er blijkt niet dat verzoekende partij op enig moment legitiem kon verwachten dat zij in België verder mocht verblijven.

Voor zover verzoekende partij aldus toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Verzoekende partij wist dat haar verblijf illegaal minstens precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. De contacten die zij heeft in België kan zij ook vanop afstand onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoekende partij maakt – zoals blijkt uit de bespreking hoger – niet aannemelijk dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België. Verder toont zij niet aan dat zij minderjarige kinderen in België heeft en evenmin maakt zij gewag van gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.10. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.11. Zoals duidelijk blijkt uit de bespreking hoger maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij – indien zij gehoord was geweest voor het treffen van de bestreden beslissing – nog elementen had kunnen aanbrengen die van invloed zouden zijn geweest op de besluitvorming.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER